

[Tange.]

skattefrit. Her burde man måske over skatteloven tage stilling til, om der ikke i hvert fald skulle betales skat af de penge, man snyder kreditorerne for.

Jeg er ikke enig med hr. Ejler Koch i, at tvangsauktion er en uhensigtsmæssig måde at realisere aktiver på. Det er for mig at se næsten den eneste mulige. Det kan man også se deraf, at der f. eks. her i København og i andre større byer ustandselig afholdes auktioner, nogle er frivillige, og nogle er tvangsauktioner. Vi ser, hvordan dødsboer som regel realiserer deres aktiver igennem auktioner, og det er i hvert fald min erfaring, at man på sådanne auktioner undertiden kan få priser, der ligger langt over de priser, man skal give for de samme nye ting i forretningerne. Jeg tror ikke, det er det helt store problem.

Endelig et lille hjertesuk. Jeg vil tillade mig at citere fra den betænkning, der er afgivet af den kommission, som havde professor Gomard til formand. På side 26 fornedet står der:

„Adgang til udpantning har som allerede nævnt hjemmel dels i loven af 29. marts 1873, dels i en række senere love. Udvalget har overvejet det hensigtsmæssige i at samle disse forskellige bestemmelser enten i retsplejeloven eller i en særlig lov, men er kommet til det resultat, at arbejdet med at gennemgå lovgivningen for at finde alle disse tilfælde og derefter vurdere, om hver enkelt regel skal opretholdes, hvilket nødvendigvis måtte kræve bistand fra sagkyndige på de respektive sagsområder, ikke står i rimeligt forhold til den praktiske fordel ved at få reglerne samlet på ét sted.“

Her synes jeg, vi har en meget klar og tydelig udtalelse fra en kommission, der har bestået af aldeles dygtige fagfolk, om, at der er noget galt med lovgivningen i dette land, når sådan en kommissions medlemmer ikke kan finde ud af gældende udpantningsregler. For mig at se må det føre til, at vi ser på disse regler i udvalget. Jeg synes, det er bydende nødvendigt, at vi på ét sted i retsplejeloven får samlet de tilfælde, hvor der foretages udpantning. Når man tænker på, at professorer og retsmyndige, der sidder som justitsministeriets sagkyndige i dette udvalg, ikke kan finde ud af det, hvordan vil man så kunne forlange, at en lille advokat

ude i den mørke provins skal kunne finde ud af reglerne eller den lille dommerfuldmægtig, der sidder ved et embede? Det kan ikke være rigtigt. Vi må gøre os den ulemghed at få lovene saneret, sådan at vi har mulighed for at bruge dem i praksis, og sådan at også borgerne kan finde ud af rettigheder og forpligtelser.

Gudme (RV):

Jeg er en af de ordførere her i dag, der har haft lejlighed til at drøfte det forslag, vi nu behandler, tidligere, nemlig den 15. marts 1973, men det skal retfærdigvis siges, at det var ikke ganske det samme forslag. Hvis det var det samme forslag, så ville jeg føle mig fristet til, ja, direkte forpligtet til, at gentage den skarpe kritik, som jeg dengang kom med, hvor jeg var på linje med fru Nathalie Lind. Men jeg må erkende, at der, som fru Nathalie Lind sagde, er sket et og andet siden. Der har været andre justitsministre, vi har en anden justitsminister nu, og det er også et andet forslag end det, vi behandlede i marts 1973.

Derfor kan jeg i dag indskrænke mig til at henvise til de anerkendende ord, jeg allerede dengang havde om forslaget; de positive ting, som var i forslaget fra 1972-73, genfinder vi stadig. Det er i alt væsentligt de ting, som udvalgsbetænkningen fra 1971 indeholder.

Når man sammenlignede udvalgsbetænkningen fra 1971 med det lovforslag, vi behandlede i marts 1973, fandt man, at der var forskellige påhit, forskellige opfindsomme ting, som var blevet tilføjet udvalgsbetænkningen og kommet ind i lovforslaget, og som vel var kommet ind på den daværende justitsministers initiativ. Det var de ting, som der dengang var anledning til at være kritisk over for. Nogle af dem er der stadig væk. Det må jeg beklage. Nogle af dem kan vi nok acceptere, andre må vi diskutere. Men først og fremmest skal den nuværende justitsminister i hvert fald roses for, at visse af disse påhit fra 1972-73 ikke mere findes i forslaget.

Hr. Ejler Koch sagde før, at han mente, at vi med hensyn til det, som dengang var problemstillingen, og som stadig er problemstillingen, nemlig i dette lovforslag at få en fornuftig balance mellem på den ene side det humane hensyn over for debitor og på den anden side hensynet til en effektiv rets-